

[Stein.]

Det ærede 4de Medlem for 4de Kredse (Elmquist) henviste til Krigsforsikringen for Skibe og Krigsforsikringen for Varer, hvor Statsmagten jo er gaaet ind med en Garanti. Jeg tror, det ærede Medlem anførte nogle Tal, der ikke var helt korrekte. Forholdet er det, at med Hensyn til den ene Forsikring, Krigsforsikringen for Skibe, er Staten inde med en Garantium paa 40 Millioner, for Varer inde med en Garantium paa 20 Millioner, men det er jo Beløb, der overhovedet ikke vilde forslaa over for det, der her er Tale om. Sandheden er den, at hvis Ulykken skulde komme over Landet, vilde man her staa over for Værdier af helt uoverskuelig Karakter, og dette, at Staten skulde tegne et eller andet Garantibeløb, vilde ikke forslaa noget i den Retning.

Jeg tror ikke, der er Mulighed for paa dette Punkt at gaa nogen anden Vej end den, Lovforslaget anviser. Jeg tror det ikke, fordi det jo er umuligt at fastsætte noget som helst Beløb, der i den Forbindelse vilde komme til at betyde noget. Man kan heller ikke se bort fra, at ingen aner noget om, hvorledes Forholdene i det hele vil forme sig under og efter en Krig, og hvilke Forpligtelser af helt anden Art Statsmagten vil kunne komme til at staa over for. Jeg tror, man paa dette Punkt er nødt til at gaa den Vej, Lovforslaget peger paa, den Vej, at man — hvis Katastrofen skulde komme og faa et Omfang og en Karakter, som bevirkede, at denne Forsikring ikke slog til — saa til den Tid tog Spørgsmaalet op om Statens Medvirken under en eller anden Form.

Man har altsaa ikke i dette Forslag inddraget Statens Medvirken, men har valgt den Udvej, som forekommer mig naturlig i et Tilfælde, hvor alle saa at sige er i samme Baad, nemlig den gennem en begrænset solidarisk Hæftelse at lade samtlige Ejendomme bære og dele de Tab, som maatte indtræde. Jeg kunde have ønsket, at Solidariteten havde strakt sig videre, at alle Ejendomme var gaaet ind i et fælles landsomfattende Forsikringsforbund. Det vilde, hvis Forsikringen for Alvor skulde træde i Kraft, have givet baade den mest overkommelige og den mest effektive Løsning. Men en saadan Ordning har man fra visse Sider modsat sig, og man foreslaar altsaa nu her en Deling i 4 Forsikringsforbund, saaledes som der allerede er gjort Rede for af den højtærede Indenrigsminister. Jeg forstaar, at man heller ikke har kunnet finde Tilslutning til Tanken om en subsidær gensidig Hæftelse mellem de enkelte

Forbund. Jeg beklager i og for sig, at det ikke har været muligt at naa til en saadan Ordning, men jeg gaar ud fra, at det vil være nytteløst paa ny at rejse Spørgsmaalet, og jeg skal derfor afstaa fra ethvert Forsøg i saa Henseende.

I øvrigt er hele den foreslaaede Ordning karakteriseret ved, at den tager Sigte, ikke paa en aktuel Risiko, men paa en Eventualitet. Man har derfor nøjedes med at lovfæste Rammerne, saaledes at Ordningen kan træde i Kraft naar som helst, og man har navnlig — og det er ikke det mindst tiltalende ved Forslaget — undladt ethvert Forsøg paa en Tarifiering og ligeledes undgaaet Fristelsen til at iværksætte et stort Administrationsapparat, hvilket begge Dele i en trang Tid vilde have belastet Ejendommene med unødige Omkostninger. I Stedet har man nøjedes med at fastsætte den maksimale Ydelse, den enkelte Ejendom kan komme ud for i paakommende Tilfælde, og som man altsaa har fastsat til 5 pCt. af Ejendommens brandforsikrede Værdi.

Der er ikke for mig nogen Anledning til i Øjeblikket at gaa i Enkeltheder, og der er saa meget mindre Grund til det, som der jo vil blive Lejlighed til at tale nærmere om Tingene i et Udvalg. Derimod vil jeg gerne ligesom andre Talere berøre et Par mere principielle Spørgsmaal, som har været inddraget under Overvejelserne af denne Forsikringsordning.

Jeg tænker først og fremmest paa det Spørgsmaal, om Prioritetshaverne ikke bør deltage i Forsikringsbidrag og Skader, et Spørgsmaal, som har været rejst baade inden for og uden for Rigsdagen. Det kan ikke bestrides, at Gennemførelsen af denne Forsikring er en Betyggelse for Realkrediteten, og der kunde derfor rent umiddelbart synes at være god Mening i at lade Prioritetshaverne bære deres Del af Byrderne. Imidlertid er det jo normalt Ejerens Sag at opretholde og sikre Pantet — det ligger i selve Forholdets Natur, at saaledes bør det være —, og det maatte derfor være de særlige Forhold, der skulde begrunde en Fravigelse. Man vilde vel ogsaa nok, om det skulde være, kunne finde Formerne for en saadan Medvirken fra Prioritetshavernes Side, men det kan ikke nægtes, at der kan gøres meget vægtige Indvendinger baade af principiel og af praktisk Natur. Prioritetshaverne deltager jo for saa vidt allerede i den foreslaaede Ordning, som de maa rykke for den Sikkerhed, der gives for den eventuelle Ydelse op til 5 pCt., og man kan ikke se bort fra, at man ved at inddrage Prioritetshaverne som aktive Del-